Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS BESLUT (åttonde avdelningen)

den 20 maj 2020*

”Talan om ogiltigförklaring – Energi – Inre marknaden för naturgas – Direktiv (EU) 2019/692 – Införande av artikel 49a i direktiv 2009/73/EG angående beslut om undantag från vissa bestämmelser i direktivet – Tillämpning av direktiv 2009/73 på gasledningar till eller från tredjeländer – Bestridande av fristen den 24 maj 2020 för beviljande av undantag från skyldigheterna enligt direktiv 2009/73 – Villkoret direkt berörd ej uppfyllt – Villkoret personligen berörd ej uppfyllt – Avvisning”

I mål T-530/19,

Nord Stream AG, Zug (Schweiz), företrätt av advokaterna M. Raible, C. von Köckritz och J. von Andreae,

sökande,

mot

Europaparlamentet, företrätt av L. Visaggio, J. Etienne och I. McDowell, samtliga i egenskap av ombud,

och

Europeiska unionens råd, företrätt av A. Lo Monaco och S. Boelaert, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan enligt artikel 263 FEUF om ogiltigförklaring av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/692 av den 17 april 2019 om ändring av direktiv 2009/73/EG om gemensamma regler för den inre marknaden för naturgas (EUT L 117, 2019, s. 1),

meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av ordföranden J. Svenningsen (referent) och domarna R. Barents och C. Mac Eochaidh,

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

* Rättegångsspråk: engelska.

Beslut

Bakgrund

1 Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/55/EG av den 26 juni 2003 om gemensamma regler för den inre marknaden för naturgas och om upphävande av direktiv 98/30/EG (EUT L 176, 2003, s. 57), har upphävts och ersatts av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/73/EG av den 13 juli 2009 (EUT L 211, 2009, s. 94).

2 Syftet med direktiv 2009/73 är att införa gemensamma regler för överföring, distribution, leverans och lagring av naturgas för att möjliggöra tillträde till marknaden och främja en konkurrens på lika villkor och utan diskriminering. I direktivet föreskrivs bland annat en skyldighet att göra en åtskillnad mellan överföringssystem och systemansvariga för överföringssystem samt att ett icke diskriminerande system för tredje parts tillträde till gasöverförings- och distributionssystemen ska inrättas på grundval av tariffer som ska offentliggöras.

3 Enligt artikel 36 i direktiv 2009/73 får undantag göras, under en fastställd tid, från vissa skyldigheter enligt direktivet, på begäran och på vissa villkor, för större nya gasinfrastrukturprojekt, det vill säga sammanlänkningar, anläggningar för kondenserad naturgas och lagringsanläggningar. För att detta undantag ska komma i fråga ska det bland annat vara styrkt att investeringen kommer att stärka konkurrensen vad gäller gasförsörjning och försörjningstrygghet och att den risknivå som är förenad med investeringen är sådan att investeringen inte skulle bli av om undantag inte beviljades.

4 Sökanden, Nord Stream AG, är ett bolag bildat enligt schweizisk rätt som ägs till 51 procent av det ryska bolaget PJSC Gazprom samt av fyra schweiziska bolag. Två av dessa bolag äger 15,5 procent vardera och ägs indirekt av två tyska bolag. De andra två äger 9 procent vardera, och ett av dessa ägs indirekt av ett franskt bolag och det andra är ett dotterbolag till ett nederländskt bolag. Sökanden äger och driver Nord Stream, ett gasöverföringssystem med två rörledningar som färdigställdes år 2012 och som ska vara i drift i 50 år. Systemet säkerställer gasleveranser mellan Viborg (Ryssland) och Lubmin (Tyskland) i närheten av Greifswald (Tyskland). På tyskt territorium överförs gasen sedan i markledningarna NEL och OPAL, som under den tyska tillsynsmyndighetens kontroll omfattas av skyldigheterna i direktiv 2009/73.

5 Europaparlamentet och Europeiska unionens råd antog den 17 april 2019, på förslag av Europeiska kommissionen (COM(2017) 660 final av den 8 november 2017), direktiv (EU) 2019/692 om ändring av direktiv 2009/73 om gemensamma regler för den inre marknaden för naturgas (EUT L 117, 2019, s. 1) (nedan kallat det angripna direktivet). Detta direktiv trädde i kraft den tjugonde dagen efter dess offentliggörande, den 23 maj 2019.

6 Det angripna direktivet syftar enligt skäl 3 till att undanröja hindren för fullbordandet av den inre marknaden för naturgas till följd av den hittillsvarande underlåtelsen att tillämpa Europeiska unionens marknadsregler för gasöverföringsledningar till och från tredjeländer.

7 I artikel 2.17 i direktiv 2009/73, i dess lydelse enligt det angripna direktivet, anges att begreppet sammanlänkning inte endast inbegriper ”en överföringsledning som passerar eller sträcker sig över en gräns mellan medlemsstater i syfte att koppla samman dessa medlemsstaters nationella överföringssystem” utan numera även ”en överföringsledning mellan en medlemsstat och ett tredjeland fram till den medlemsstatens territorium eller territorialvatten.”

8 I artikel 49a.1 i direktiv 2009/73, såsom denna artikel infördes genom det angripna direktivet, anges emellertid följande: ”När det gäller gasöverföringsledningar mellan en medlemsstat och ett tredjeland som färdigställts före den 23 maj 2019, får den medlemsstat i vilken den första anslutningspunkten för en sådan överföringsledning till en medlemsstats nät är belägen, av objektiva skäl, till exempel

kostnadstäckningsskäl eller försörjningstrygghetsskäl, besluta att göra undantag från [vissa bestämmelser i direktiv 2009/73] för avsnitten av sådana gasöverföringsledningar i dess territorium och territorialvatten, förutsatt att ett sådant undantag inte skulle skada konkurrensen i unionen eller en effektivt fungerande inre marknad för naturgas, eller för en trygg energiförsörjning i unionen”. I artikel 49a.1 anges också att undantag av denna typ ”ska vara tidsbegränsa[e] upp till 20 år, på grundval av en objektiv motivering, som kan förnyas om det är berättigat och får förenas med villkor som bidrar till uppnåendet av ovan nämnda förhållanden” och att ”[s]ådana undantag [inte ska] vara tillämpliga på överföringsledningar mellan en medlemsstat och ett tredjeland som är skyldigt att införliva [direktiv 2009/73 i dess ändrade lydelse] enligt ett avtal som ingåtts med unionen”.

9 Även artikel 36 i direktiv 2009/73 ändrades genom det angripna direktivet, så att det i punkt 1 e anges att undantaget för ny befintlig infrastruktur inte får skada bland annat ”försörjningstryggheten i fråga om naturgas i unionen”.

10 I artikel 2 i det angripna direktivet anges, vad gäller införlivandet av ändringarna av direktiv 2009/73 till följd av det angripna direktivet, att medlemsstaterna, med undantag av de stater som varken har geografiska gränser eller överföringsledningar till ett tredjeland och av Cypern och Malta, på grund av deras geografiska läge, ”ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 24 februari 2020, utan att det påverkar eventuella undantag i enlighet med artikel 49a i direktiv 2009/73/EG”.

Förfarandet och parternas yrkanden

11 Sökanden har väckt den nu aktuella talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 26 juli 2019 och yrkat att tribunalen ska

– ogiltigförklara det angripna direktivet i den del som avser införandet av en ny artikel 49a.3 första meningen i direktiv 2009/73, där det anges att ”[b]eslut [om undantag] enligt punkterna 1 och 2 [i artikel 49a] ska antas senast den 24 maj 2020”, och

– förplikta parlamentet och/eller rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

12 Ansökningar om att få intervenera till stöd för parlamentet och rådet, i enlighet med artikel 143 i tribunalens rättegångsregler, har framställts genom handlingar som gavs in till tribunalens kansli den 2 oktober 2019 av Republiken Polen, den 15 oktober 2019 av kommissionen, den 30 oktober 2019 av Republiken Litauen och Republiken Estland och den 6 november 2019 av Republiken Lettland.

13 Rådet har, genom separat handling som inkom till tribunalens kansli den 14 oktober 2019, framställt en invändning om rättegångshinder enligt artikel 130.1 i rättegångsreglerna. Rådet har yrkat att tribunalen ska

– avvisa talan, och

– förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

14 Parlamentet har, genom separat handling som inkom till tribunalens kansli den 15 oktober 2019, framställt en invändning om rättegångshinder enligt artikel 130.1 i rättegångsreglerna. Parlamentet har yrkat att tribunalen ska,

– i första hand,

  – avvisa talan, och

– förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna,

– i andra hand, för det fallet att tribunalen ogillar invändningen om rättegångshinder eller beslutar att låta prövningen av invändningen om rättegångshinder anstå till sakprövningen, fastställa nya frister för parlamentet och rådet för att inkomma med respektive svaromål.

15 Sökanden har i sitt yttrande över parlamentets och rådets invändningar om rättegångshinder, som inkom till tribunalens kansli den 6 december 2019, yrkat att tribunalen ska ogilla invändningarna och följaktligen förklara att talan kan tas upp till sakprövning.

16 Tribunalens ordförande beslutade den 4 april 2020 att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i det nu aktuella målet handlägga målet med förtur, i enlighet med artikel 67.2 i rättegångsreglerna.

Rättslig bedömning

Invändningarna om rättegångshinder

17 Parlamentet har till stöd för sin invändning om rättegångshinder anfört att sökanden inte har rätt att väcka talan om delvis ogiltigförklaring av det angripna direktivet och att det dessutom är tveksamt om sökanden har ett berättigat intresse av att få till stånd en delvis ogiltigförklaring av nämnda direktiv. Rådet har till stöd för sin invändning om rättegångshinder gjort gällande att talan inte kan tas upp till sakprövning, eftersom sökanden för det första inte har något berättigat intresse av att få till stånd en delvis ogiltigförklaring av det angripna direktivet, för det andra inte har rätt att väcka talan om delvis ogiltigförklaring av nämnda direktiv och, för det tredje, en delvis ogiltigförklaring av det angripna direktivet skulle leda till en väsentlig ändring av det angripna direktivet.

18 Sökanden har gjort gällande sitt intresse av att få saken prövad och sin rätt att väcka talan om delvis ogiltigförklaring av det angripna direktivet.

19 I artikel 130 i rättegångsreglerna anges att tribunalen, om svaranden eller svarandena, genom separat handling, ansöker om att tribunalen ska meddela beslut i fråga om rättegångshinder eller tribunalens behörighet utan att själva saken prövas, ska pröva ansökan så snart som möjligt och vid behov efter att ha inlett den muntliga delen av förfarandet.

20 Tribunalen anser att den har ett tillräckligt underlag för sitt avgörande genom handlingarna i målet och beslutar att pröva parlamentets och rådets invändningar om rättegångshinder genom beslut, utan att det muntliga förfarandet behöver inledas, eftersom sökanden, av de skäl som anges nedan och oavsett om sökanden kan ha ett intresse av att få saken prövad, inte har styrkt sin rätt att väcka talan om delvis ogiltigförklaring av det angripna direktivet.

Inledande anmärkningar

21 Enligt artikel 263 fjärde stycket FEUF får ”alla fysiska eller juridiska personer … på de villkor som anges i första och andra styckena väcka talan mot [första typfallet] en akt som är riktad till dem eller [andra typfallet] som direkt och personligen berör dem samt [tredje typfallet] mot en regleringsakt som direkt berör dem och som inte medför genomförandeåtgärder”.

22 I artikel 263 fjärde stycket FEUF behandlas inte uttryckligen frågan huruvida en talan om ogiltigförklaring av ett direktiv som väcks av fysiska eller juridiska personer kan upptas till sakprövning, men det framgår emellertid av rättspraxis att enbart det förhållandet att det rör sig om ett direktiv inte är tillräckligt för att en sådan talan ska avvisas. Unionsinstitutionerna kan nämligen inte kringgå det rättsliga skydd som denna bestämmelse ger fysiska och juridiska personer endast genom

att välja en viss form för en rättsakt (se, analogt, beslut av den 10 september 2002, Japan Tobacco och JT International/parlamentet och rådet, T-223/01, EU:T:2002:205, punkt 28 och där angiven rättspraxis).

23 Ett direktiv riktar sig enligt artikel 288 tredje stycket FEUF till medlemsstaterna. Fysiska och juridiska personer, såsom sökanden, får således enligt artikel 263 fjärde stycket FEUF väcka talan om ogiltigförklaring mot ett sådant direktiv som det nu angripna endast på det villkor som avses i det ”andra typfallet”, att det berör dem direkt och personligen, eller på det villkor som avses i det ”tredje typfallet”, att det är en regleringsakt som direkt berör dem och som inte medför genomförandeåtgärder (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 oktober 2010, Microban International och Microban (Europe)/kommissionen, T-262/10, EU:T:2011:623, punkt 19, dom av den 6 september 2013, Sepro Europe/kommissionen, T-483/11, ej publicerad, EU:T:2013:407, punkt 29, och beslut av den 7 juli 2014, Wepa Lille/kommissionen, T-231/13, ej publicerat, EU:T:2014:640, punkt 20).

24 Begreppet regleringsakt, i den mening som avses i det tredje typfall som anges i artikel 263 fjärde stycket FEUF, ska förstås så, att det inbegriper alla rättsakter som har allmän giltighet med undantag av lagstiftningsakter. I fråga om de sistnämnda rättsakterna ville Lissabonfördragets upphovsmän i själva verket bibehålla ett restriktivt förhållningssätt vad beträffar enskildas möjlighet att väcka talan mot lagstiftningsakter genom ett krav på att det ska vara styrkt att en enskild är ”direkt och personligen berörd” av en sådan lagstiftningsakt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 oktober 2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./parlamentet och rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, punkterna 59 och 60, och sekretariatet för Europeiska konventet, slutrapport av den 25 mars 2003 från diskussionsgruppen om domstolens funktionssätt (CONV 636/03, punkt 22), och meddelande av den 12 maj 2003 från presidiet till konventet (CONV 734/03, s. 20)).

25 Distinktionen mellan en lagstiftningsakt och en regleringsakt beror enligt EUF-fördraget på förfarandet för dess antagande, huruvida det var lagstiftande eller inte (se beslut av den 7 januari 2015, Freitas/parlamentet och rådet, T-185/14, ej publicerat, EU:T:2015:14, punkt 26 och där angiven rättspraxis). Rättsakter som antas genom ett lagstiftningsförfarande utgör nämligen lagstiftningsakter enligt artikel 289 FEUF, precis som vissa akter som i de specifika fall som anges i fördragen antas på initiativ av en grupp medlemsstater eller av parlamentet, på rekommendation av Europeiska centralbanken (ECB) eller på begäran av Europeiska unionens domstol eller Europeiska investeringsbanken (EIB).

26 I det nu aktuella fallet är det utrett att det angripna direktivet antogs med stöd av artikel 194.2 FEUF och genom det ordinarie lagstiftningsförfarandet, såsom det beskrivs närmare i artikel 294 FEUF. Direktivet utgör följaktligen en lagstiftningsakt i den mening som avses i EUF-fördraget. Detta gäller även artikel 1 i direktivet, där det bland annat anges att artikel 49a, som sökanden i det nu aktuella fallet har yrkat ska ogiltigförklaras delvis, ska föras in i direktiv 2009/73.

27 Oberoende av det faktum att det angripna direktivet, i egenskap av direktiv, föreskriver att de medlemsstater som direktivet riktar sig till ska anta bestämmelser för införlivande, vilket redan i sig innebär att det principiellt inte kan betraktas som en akt som inte medför ”genomförandeåtgärder” kan sökanden inte ha talerätt mot nämnda direktiv med stöd av det tredje typfallet i artikel 263 fjärde strecksatsen FEUF, eftersom den angripna rättsakten, det vill säga det angripna direktivet, inte utgör en ”regleringsakt” i den mening som avses i denna bestämmelse.

28 I fråga om det ”andra typfallet” i artikel 263 fjärde stycket FEUF erinrar tribunalen om att även en lagstiftningsakt som är tillämplig på samtliga berörda ekonomiska aktörer under vissa omständigheter kan beröra vissa av dessa aktörer direkt och personligen i den mening som avses i denna bestämmelse (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 januari 1985, Piraiki-Patraiki m.fl./kommissionen, 11/82, EU:C:1985:18, punkterna 11–32, och dom av den 27 juni 2000, Salamander m.fl./parlamentet och rådet, T-172/98 och T-175/98–T-177/98, EU:T:2000:168, punkt 30).

29 I det nu aktuella fallet ska tribunalen således pröva om sökanden, mot bakgrund av de villkor som vad gäller det ”andra typfallet” ställs upp i artikel 263 fjärde stycket FEUF, har visat att den berörs direkt och personligen av det angripna direktivet. Tribunalen erinrar i detta avseende om att begreppet direkt och personligen berörd i denna bestämmelse motsvarar det begrepp som används i artikel 230 fjärde stycket EG, ett begrepp som Lissabonfördragets upphovsmän inte avsåg att ändra (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 oktober 2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./parlamentet och rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, punkterna 70 och 71).

Huruvida sökanden berörs direkt

30 Parlamentet anser att sökanden inte berörs direkt av den bestämmelse i det angripna direktivet som avses med sökandens yrkande om delvis ogiltigförklaring, eftersom denna bestämmelse riktar sig specifikt till medlemsstaterna, vilka efter ansökan av en operatör eventuellt ska bevilja ett undantag. Bestämmelsen har således ingen inverkan på och får inte heller några effekter på sökandens rättsliga ställning.

31 Parlamentet anser särskilt att det inte finns något i nämnda bestämmelse som tvingar sökanden att ansöka om undantag från skyldigheterna enligt direktiv 2009/73, i dess ändrade lydelse, inom en viss tid. Det anges inte i det angripna direktivet när sökanden måste ansöka om ett sådant undantag, och därför ankommer det på medlemsstaterna att inom ramen för de nationella åtgärderna för införlivande av direktivet fastställa processuella regler för ingivandet av en ansökan om undantag. De har i detta avseende ett utrymme för skönsmässig bedömning, förutsatt att de fastställer nämnda regler på ett sådant sätt att de säkerställer att potentiella ansökningar om undantag kan prövas och, i förekommande fall, beviljas, i rätt tid.

32 Parlamentet menar att det är förslaget till lag om införlivande av det angripna direktivet i Tyskland som ska beaktas. I detta förslag anges att operatörerna ska ha rätt att lämna in en ansökan om undantag inom 30 dagar efter dagen för ikraftträdande av denna nationella lag, den 12 december 2019. Om sökanden inte lämnade in sin ansökan inom den frist som fastställts av de nationella myndigheterna, skulle det vara nämnda tyska lag som skulle påverka sökandens rättsliga ställning, inte det angripna direktivet. Parlamentet anser att medlemsstaterna har ett utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller sista dag för ansökan om undantag, även om det föreskrivs en sista dag för beviljande av undantag i det angripna direktivet. Det betyder att den sammanlagda tidsrymden under vilken ansökningar kan lämnas in av operatörerna och handläggas av de nationella myndigheter, en tidsrymd som sökanden i förevarande fall anser är för kort eller för strikt, varierar från en medlemsstat till en annan. I Tyskland kan undantagsärenden således inledas och handläggas under en period av fem till sex månader, mellan den 12 december 2019 och den 24 maj 2020.

33 Rådet har anfört att sökanden inte berörs direkt, vare sig av det angripna direktivet i allmänhet eller, i synnerhet, av den enda bestämmelse i detta direktiv som avses med sökandens yrkande om delvis ogiltigförklaring. Sökanden har i detta avseende inte förklarat hur någon av medlemsstaternas rättsliga förpliktelser enligt det angripna direktivet, däribland fristen för beviljande av undantag från direktiv 2009/73, i dess ändrade lydelse, skulle kunna få direkta rättsverkningar för sökanden. Följderna för sökanden av genomförandet av det angripna direktivet, såsom de har gjorts gällande i ansökan, är dessutom rent hypotetiska, eftersom de endast konkretiseras om sökanden inte beviljas ett undantag, en omständighet som inte var känd när den nu aktuella talan väcktes. Medlemsstaterna har dessutom ett utrymme för skönsmässig bedömning när de antar nationella bestämmelser för införlivande av det angripna direktivet. Det står dem i synnerhet fritt att bevilja undantag för överföringsledningar till och/eller från tredjeländer. I själva verket har sökanden själv medgett att villkoren för att betraktas som direkt berörd av det angripna direktivet inte är uppfyllda i det nu aktuella fallet. I punkt 21 i ansökan har sökanden nämligen understrukit att ”när ändringsdirektivet

väl har införlivats i Tyskland kommer den tyska lagstiftning som genomför direktiv [2009/73] att tillämpas fullt ut på den tyska sträckningen av Nord Stream”, och även angett att sökanden har för avsikt att ansöka om undantag hos de tyska myndigheterna.

34 Sökanden har anfört, både i ansökan och i sitt yttrande över parlamentets och rådets invändningar om rättegångshinder, att sökanden berörs direkt av det angripna direktivet. Enligt sökanden blir nämligen kraven i direktiv 2009/73 tillämpliga på sökanden i och med att de tyska tillsynsmyndigheterna inte har fattat något beslut om undantag enligt artikel 49a, som införts i detta direktiv genom det angripna direktivet. Så är fallet med skyldigheterna i fråga om den åtskillnad mellan överföringssystem och systemansvariga för överföringssystem som föreskrivs i artikel 9 i direktiv 2009/73, skyldigheten att ge tredje part tillgång till gasledningen enligt artikel 32 i direktivet och skyldigheterna i tariffhänseende enligt artikel 41.1 och 41.6 i direktivet samt enligt motsvarande tyska införlivandelagstiftning.

35 Dessa nya skyldigheter torde medföra betydande ändringar för sökanden i aktieägaravtalet, bolagsordningen och det gasöverföringsavtal som sökanden ingått med Gazprom export LLC. Möjligheten att beviljas ett undantag av den tyska tillsynsmyndigheten enligt den nya artikeln 49a, som föreskrivs i det angripna direktivet, vilket i sökandens fall skulle vara orimligt svårt eller till och med omöjligt, hindrar inte att sökandens ställning påverkas direkt och allvarligt av nämnda direktiv, inte minst eftersom denna typ av undantag endast gäller vissa av skyldigheterna enligt direktiv 2009/73, endast skulle beviljas tillfälligt och eftersom den orimligt korta fristen för de nationella tillsynsmyndigheternas prövning av ansökningar om undantag, senast den 24 maj 2020, minskar sökandens möjlighet att beviljas ett sådant undantag. Den bestämmelse i det angripna direktivet där denna frist föreskrivs, vilken sökanden har yrkat ska ogiltigförklaras, lämnar slutligen inget utrymme för skönsmässig bedömning åt medlemsstaterna, vilket innebär att dess tillämpning blir rent automatisk och endast följer av unionslagstiftningen.

36 Tribunalen erinrar om att villkoret att en fysisk eller juridisk person ska vara direkt berörd av den rättsakt som talan avser, som föreskrivs i det andra fallet i artikel 263 fjärde stycket FEUF, enligt fast rättspraxis är uppfyllt om två kriterier samtidigt är uppfyllda. För det första måste den ifrågasatta rättsakten ha direkt inverkan på sökandens rättsliga ställning. För det andra får rättsakten inte lämna något utrymme för skönsmässig bedömning för dem till vilka den riktar sig, vilka också ska genomföra den. Det innebär att genomförandet ska ha en rent automatisk karaktär och endast följa av unionslagstiftningen, utan tillämpning av några mellanliggande bestämmelser (beslut av den 19 juni 2008, US Steel Košice/kommissionen, C-6/08 P, ej publicerat, EU:C:2008:356, punkt 60, och dom av den 6 november 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/kommissionen, kommissionen/Scuola Elementare Maria Montessori och kommissionen/Ferracci, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, punkt 42).

37 Detsamma gäller när mottagarnas möjlighet att inte följa en unionsakt är rent teoretisk, och det inte råder något tvivel om att de har för avsikt att agera i överensstämmelse med akten (se beslut av den 19 juni 2008, US Steel Košice/kommissionen, C-6/08 P, ej publicerat, EU:C:2008:356, punkt 61 och där angiven rättspraxis, och dom av den 4 december 2019, Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/kommissionen, C-342/18 P, ej publicerad, EU:C:2019:1043, punkt 39 och där angiven rättspraxis).

38 I det nu aktuella fallet konstaterar tribunalen att det allmänt förhåller sig så att gasledningsoperatörer, såsom sökanden, från och med att det angripna direktivet träder i kraft, kan ställas inför det faktum att en del av deras gasöverföringsledningar, i det aktuella fallet den del som ligger mellan en medlemsstat och ett tredjeland fram till medlemsstaternas territorium eller den del som ligger i medlemsstatens territorialhav, omfattas av skyldigheterna i direktiv 2009/73 och de nationella införlivandebestämmelserna till detta direktiv, i dess ändrade lydelse.

39 Vilka konkreta skyldigheter som hädanefter kommer att gälla enligt bestämmelserna i det ändrade direktiv 2009/73, för den del av gasledningen som tillhör vissa operatörer, såsom sökanden, och hur dessa skyldigheter närmare ska fastställas, beror emellertid på de nationella införlivandeåtgärder som den medlemsstat i vars territorialhav denna del av ledningen ligger kommer att anta eller har antagit enligt artikel 2 i det angripna direktivet, jämförd med artikel 288 tredje stycket FEUF, senast den 24 februari 2020.

40 Ett direktiv kan nämligen inte i sig medföra skyldigheter för en enskild, och det kan således inte åberopas av nationella myndigheter gentemot operatörer om dessa myndigheter inte först har antagit bestämmelser för att införliva nämnda direktiv (dom av den 26 februari 1986, Marshall, 152/84, EU:C:1986:84, punkt 48, och beslut av den 7 juli 2014, Group'Hygiène/kommissionen, T-202/13, EU:T:2014:664, punkt 33; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 14 juli 1994, Faccini Dori, C-91/92, EU:C:1994:292, punkterna 20 och 25).

41 Oavsett om bestämmelserna i det angripna direktivet är entydiga och tillräckligt precisa kan de inte – innan statliga införlivandeåtgärder vidtas och oberoende av dessa – direkt påverka sökandens rättsliga ställning i den mening som avses i artikel 263 fjärde stycket FEUF (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 juni 2000, Salamander m.fl./parlamentet och rådet, T-172/98 och T-175/98–T-177/98, EU:T:2000:168, punkt 54, och beslut av den 7 juli 2014, Group'Hygiène/kommissionen, T-202/13, EU:T:2014:664, punkt 33). Den tyska tillsynsmyndigheten kan i synnerhet inte kräva att sökanden iakttar nya skyldigheter som enligt det angripna direktivet ska vara tillämpliga på sökandens fall om Förbundsrepubliken Tyskland inte har antagit införlivandeåtgärder till detta direktiv.

42 Den omständigheten att sökandens verksamhet numera regleras delvis genom unionsrätten, i detta fall det ändrade direktiv 2009/73, är i varje fall endast en följd av sökandens val att utveckla och upprätthålla sin verksamhet inom unionens territorium, i detta fall territorialhavet till en av unionens medlemsstater (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 december 2011, Air Transport Association of America m.fl., C-366/10, EU:C:2011:864, punkterna 127 och 128). Det angripna direktivet har emellertid inte i sig, sedan det trädde i kraft, någon omedelbar och konkret inverkan på den rättsliga ställningen för sådana operatörer som sökanden, i varje fall inte innan den fastställda fristen för införlivande enligt artikel 2.1 i direktivet har löpt ut.

43 Att godta sökandens ståndpunkt, det vill säga att sökandens rättsliga ställning påverkades direkt av ikraftträdandet av det angripna direktivet, på den grunden att driften av sökandens dubbla gasledningssystem Nord Stream tidigare inte omfattades av det materiella tillämpningsområdet för direktiv 2009/73, vore att anse att all ny lagstiftning som unionen antar på ett område och som innebär att operatörer underordnas skyldigheter som de tidigare inte haft, med nödvändighet direkt berör dessa operatörer, i den mening som avses i artikel 263 fjärde stycket FEUF, oavsett om denna lagstiftning antas i form av ett direktiv eller genom ett vanligt lagstiftningsförfarande. Ett sådant synsätt skulle strida mot själva lydelsen i artikel 288 tredje stycket FEUF, där det anges att ”[e]tt direktiv … med avseende på det resultat som ska uppnås [ska] vara bindande för varje medlemsstat till vilken det är riktat, men ska överlåta åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt”, och följaktligen mot den omständigheten att det i princip är de nationella åtgärderna för införlivande av ett direktiv som påverkar operatörernas rättsliga ställning.

44 I det nu aktuella fallet är det således endast genom de nationella åtgärderna för att införliva det angripna direktivet som medlemsstaterna, i detta fall Förbundsrepubliken Tyskland med avseende på sökanden, ska vidta eller har vidtagit, som sådana operatörer som sökanden påförs eller har påförts skyldigheter enligt direktiv 2009/73 i dess lydelse enligt det angripna direktivet, och detta på de villkor som fastställts av dessa medlemsstater (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 10 september 2002, Japan Tobacco och JT International/parlamentet och rådet, T-223/01, EU:T:2002:205, punkt 47, och beslut av den 7 juli 2014, Group'Hygiène/kommissionen, T-202/13, EU:T:2014:664, punkterna 33 och 36).

45 När den nu aktuella talan väcktes hade Förbundsrepubliken Tyskland inte antagit några sådana införlivandeåtgärder. Tribunalen konstaterar också att medlemsstaterna, i fråga om de nationella införlivandeåtgärder som de senast den 24 februari 2020 skulle anta för att göra skyldigheterna enligt direktiv 2009/73, i dess lydelse enligt det angripna direktivet, bindande för operatörerna, i varje fall hade ett utrymme för skönsmässig bedömning vid genomförandet av direktivets bestämmelser.

46 I fråga om skyldigheterna i artikel 9 i direktiv 2009/73, i dess ändrade lydelse, kan medlemsstaterna nämligen med stöd av det nya första stycket i artikel 9.8 och den nya punkten 9 i samma artikel, vilka båda infördes genom det angripna direktivet, besluta att inte tillämpa den skyldighet om åtskillnad mellan överföringssystemen och systemansvariga för överföringssystemen som föreskrivs i artikel 9.1. Närmare bestämt ”får” de fatta ett sådant beslut för den del av gasöverföringssystemet som kopplar samman en medlemsstat med ett tredjeland, mellan den medlemsstatens gräns och den första anslutningspunkten i den medlemsstatens nät, dels om överföringssystemet den 23 maj 2019 tillhörde ett vertikalt integrerat företag, dels om överföringssystemet den 23 maj 2019 tillhörde ett vertikalt integrerat företag och det finns arrangemang som säkerställer att den systemansvarige för överföringssystemet faktiskt är mer oberoende än vad som föreskrivs i bestämmelserna i kapitel IV i direktiv 2009/73. Medlemsstaterna får också, enligt artikel 14.1 i direktivet, som infördes genom det angripna direktivet, besluta att inte tillämpa artikel 9.1 i nämnda direktiv och utse en oberoende systemansvarig på förslag av överföringssystemets ägare och med kommissionens godkännande.

47 Ändringarna av direktiv 2009/73 till följd av det angripna direktivet, i synnerhet ändringarna av artikel 36 och tillägget av artikel 49a, innebär också att de nationella myndigheterna får besluta att till ”[s]törre nya gasinfrastrukturprojekt” och ”gasöverföringsledningar mellan en medlemsstat och ett tredjeland som färdigställts före den 23 maj 2019”, bevilja undantag från vissa artiklar i det ändrade direktiv 2009/73, i detta fall, vad beträffar artikel 36, undantag från artiklarna 9, 32, 33 och 34 samt artikel 41.6, 41.8 och 41.10, och, vad beträffar artikel 49a, undantag från artiklarna 9, 10, 11 och 32 samt artikel 41.6, 41.8 och 41.10.

48 Det ankommer på medlemsstaterna, som parlamentet mycket riktigt har anfört, att anta nationella bestämmelser som gör det möjligt för berörda operatörer att ansöka om dessa undantag. De ska härvid närmare fastställa villkoren för beviljande av dessa undantag mot bakgrund av de allmänna kriterierna i artikel 49a i direktiv 2009/73, i dess lydelse enligt det angripna direktivet, och reglera förfarandet så att de nationella tillsynsmyndigheterna ska kunna pröva sådana ansökningar inom de tidsfrister som föreskrivs i det angripna direktivet. När de nationella tillsynsmyndigheterna ska genomföra dessa villkor har de dessutom ett stort utrymme för skönsmässig bedömning beträffande beviljandet av sådana undantag och de eventuella särskilda villkor som dessa undantag kan vara förenade med (se, analogt, dom av den 4 december 2019, Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/kommissionen, C-342/18 P, ej publicerad, EU:C:2019:1043, punkterna 48–53).

49 Av det ovan anförda följer att sökanden, allmänt sett, inte är direkt berörd av bestämmelserna i det angripna direktivet.

50 Detta gäller även för den enda bestämmelse som avses med sökandens yrkande om ogiltigförklaring, det vill säga den nya artikel 49a.3 första meningen, som införts genom det angripna direktivet, enligt vilken ”[b]eslut [om undantag] enligt punkterna 1 och 2 [i artikel 49a] ska antas senast den 24 maj 2020”. Detta tillägg innebär nämligen att de nationella tillsynsmyndigheter som ska behandla ansökningar om undantag enligt denna bestämmelse är skyldiga att fatta beslut om dessa ansökningar senast den 24 maj 2020. Denna skyldighet att agera inom en viss tid åligger således direkt de nationella myndigheterna.

51 Den skyldighet som unionslagstiftaren således föreskrivit påverkar däremot inte direkt de operatörer som ansöker om undantag eller, som sökanden, har för avsikt att göra det, oavsett om medlemsstaterna har ett handlingsutrymme vid genomförandet av denna bestämmelse i det angripna direktivet. Såsom parlamentet har hävdat, utan att sökanden har bestritt detta, föreskrivs nämligen i

den tyska lagen om införlivande av det angripna direktivet att operatörerna ska ansöka om undantag senast 30 dagar efter denna nationella lags ikraftträdande. Således är det denna nationella bestämmelse som direkt påverkar sökandens rättsliga ställning, eftersom sökandens rätt att ansöka om undantag från vissa skyldigheter i direktiv 2009/73, i dess lydelse enligt det angripna direktivet, regleras, bland annat tidsmässigt, genom nämnda nationella bestämmelse, såväl vad gäller fristen för ingivande av ansökan som vad gäller fristen för behandling av ansökan. Det anges inte heller i det angripna direktivet vad följden ska bli för en ansökan om undantag som ingetts till en nationell tillsynsmyndighet, om denna myndighet inte kan fatta beslut om ansökan senast den 24 maj 2020, såsom föreskrivs i nämnda direktiv.

52 Sökanden kan slutligen inte åberopa den lösning som tribunalen valde i domen av den 7 oktober 2009, Vischim/kommissionen (T-380/06, EU:T:2009:392). Det framgår nämligen av den domen, i synnerhet av punkt 58, att tribunalen medgav att sökanden i det målet berördes direkt och personligen av det omtvistade direktivet i den del det innebar att ett kemiskt ämne togs upp i en bilaga till det grunddirektiv som det utgjorde en genomförandeåtgärd till. Att tribunalen intog denna ståndpunkt berodde emellertid på vissa omständigheter som var utmärkande för sökanden i det målet. Det var nämligen sökandebolaget som låg bakom den anmälan som hade föranlett dels granskningen av det kemiska ämnet, varvid granskningen specifikt avsåg en av sökandebolagets produkter, dels upptagandet av detta ämne i bilagan. Sökandebolaget var dessutom innehavare av befintliga godkännanden för växtskyddsmedel som innehöll nämnda kemiska ämne. Denna faktiska situation är således inte på något sätt jämförbar med det nu aktuella fallet.

53 Av det ovan anförda följer att sökanden inte är direkt berörd av det angripna direktivet eller av den bestämmelse i detta direktiv som avses med sökandens yrkande om delvis ogiltigförklaring.

Huruvida sökanden är personligen berörd

54 Parlamentet har gjort gällande att sökanden inte är personligen berörd. När det gäller den omständigheten att det är ett begränsat antal operatörer som påverkas av det angripna direktivet, anser parlamentet att möjligheten att mer eller mindre exakt fastställa hur många aktörer som direktivet ska tillämpas på och rent av dessa aktörers identitet inte räcker för att styrka att sökanden är personligen berörd. Parlamentet anser också att förklaringen till detta begränsade antal aktörer är den oligopolitiska strukturen på den berörda branschen, det vill säga gasöverföring i rörledningar. Sökanden hade i vart fall, vid tidpunkten för det angripna direktivets antagande, inte förvärvat några specifika rättigheter i fråga om driften av dess gasinfrastruktur, i detta fall rätten att utnyttja denna utanför medlemsstaternas markterritorium utan att omfattas av unionsrätten. Sökanden har inte heller styrkt egenskaper som är utmärkande för sökanden eller som särskiljer det dubbla ledningssystemet Nord Stream från alla andra gränsöverskridande sammanlänkningar i en faktiskt eller potentiellt identisk eller jämförbar situation. När det gäller det angripna direktivets ekonomiska återverkningar på sökandens verksamhet, kan sådana effekter inte anses styrka att sökanden är personligen berörd av direktivet.

55 Rådet har gjort gällande att sökanden inte är personligen berörd av det angripna direktivet, eftersom direktivets bestämmelser, även för det fallet att direktivet kan anses få rättsliga följder för sökandens ställning, ska tillämpas på objektivt fastställda rättsliga situationer och sökanden inte individualiseras på samma sätt som mottagaren av ett enskilt beslut. Det angripna direktivet ska nämligen tillämpas på alla gasöverföringsledningar mellan en medlemsstat och ett tredjeland, oavsett om det rör sig om mark- eller havsledningar eller om äldre, nyligen färdigställda eller nya ledningar, eller överföringsledningar som, till följd av Förenade kungariket Storbritannien och Nordirlands utträde ur unionen, blivit ledningar mellan en medlemsstat och ett tredjeland samt ledningar som kommer att ingå i direktivets tillämpningsområde på grund av nya staters anslutning till unionen.

56 Rådet menar också att sökanden inte kan göra anspråk på en förvärvad rätt att bibehålla sin påstådda tidigare ställning som förvaltare av infrastruktur som inte regleras av unionsrätten. Det skulle nämligen vara detsamma som att förbjuda unionens medlagstiftare att anta nya allmängiltiga bestämmelser för drift av gasöverföringsledningar mellan en medlemsstat och ett tredjeland fram till medlemsstatens territorium eller fram till denna medlemsstats territorialhav. Det angripna direktivet har i varje fall inte inverkat menligt på räckvidden av eller sökandens utövande av en redan befintlig specifik eller exklusiv rättighet.

57 Sökanden har anfört att denna berörs personligen av det angripna direktivet, eftersom den ingår i en sluten och begränsad krets av fem operatörer som berörs av direktivet, det vill säga ägare och förvaltare av gasledningar som redan var färdigställda och i drift den 23 maj 2019 och som genom havet förbinder tredjeländer och medlemsstater i unionen med en sammanlänkningspunkt inom unionens territorium. Sökanden menar att det angripna direktivet får till följd att samtliga dessa förvaltare påförs de normativa skyldigheterna enligt direktiv 2009/73 och de skyldigheter som föreskrivs i de nationella införlivandelagstiftningarna, vid en tidpunkt då alla investeringsbeslut angående deras infrastruktur redan har fattats sedan länge och nämnda infrastruktur redan har uppförts och tagits i drift. Det angripna direktivet innebär således att sådana operatörer som sökanden, till skillnad från förvaltare av infrastruktur som uppförs i framtiden varvid detta nya regelverk beaktas, berövas sin ställning som förvaltare av oreglerad infrastruktur. Det råder ingen tvekan om att villkoren för utövandet av deras verksamhet är mindre gynnsamma än förut, i den mening som avses i punkt 61 i domen av den 27 februari 2014, Stichting Woonpunt m.fl./kommissionen (C-132/12 P, EU:C:2014:100), eftersom dessa operatörer påverkas av en genomgripande förändring av den lagstiftning som är tillämplig på deras infrastruktur och detta får betydande konsekvenser för finansieringsstrukturen för denna infrastruktur liksom för deras partnerskap med sådana gasleverantörer som Gazprom export, sökandens enda kund. Dessa förvaltare skiljer sig dessutom från framtida operatörer, eftersom den infrastruktur som sådana operatörer kommer att bygga i framtiden per definition inte kommer att utgöra infrastruktur som kan tas i drift den 23 maj 2019 i den mening som avses i det angripna direktivet.

58 Tribunalen vill i detta avseende erinra om att andra fysiska och juridiska personer än dem som en unionsrättsakt riktar sig till enligt fast rättspraxis uppfyller kravet på att vara personligen berörd, i den mening som avses i det andra typfallet i artikel 263 fjärde stycket FEUF, endast om den angripna akten påverkar dem på grund av vissa för dem utmärkande egenskaper eller på grund av faktiska omständigheter som särskiljer dem från alla andra rättssubjekt, och akten därigenom medför att de individualiseras på motsvarande sätt som den som akten är riktad till (dom av den 15 juli 1963, Plaumann/kommissionen, 25/62, EU:C:1963:17, och dom av den 3 oktober 2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./parlamentet och rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, punkt 72).

59 I det nu aktuella fallet anser sig sökanden vara personligen berörd av det angripna direktivet och, i synnerhet, av den bestämmelse i detta direktiv som sökanden yrkat delvis ogiltigförklaring av, av det skälet att sökanden tillhör en begränsad krets av ekonomiska operatörer som påverkas särskilt av det angripna direktivet på ett liknande sätt som dem som ett individuellt beslut riktar sig till. Denna krets består av ägare till och förvaltare av gasledningar som redan var färdigställda och i drift den 23 maj 2019, belägna i tredjeländers territorialvatten och med en sammanlänkningspunkt inom unionens territorium. Det finns således endast fem gasledningar som påverkas av det angripna direktivet, nämligen den som förvaltas av sökanden samt gasledningarna Greenstream, Medgaz, Maghreb-Europe Gas Pipeline och Transmed.

60 Den omständigheten att det är möjligt att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som en rättsakt är tillämplig på, eller till och med deras identitet, innebär inte att dessa rättssubjekt ska anses personligen berörda av rättsakten, om det står klart att den är tillämplig på grundval av en objektiv, rättslig eller faktisk, situation som fastställts i den aktuella rättsakten (se dom av den 28 april 2015, T & L Sugars och Sidul Açúcares/kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, punkt 64 och där angiven rättspraxis).

61 När det gäller de gasledningar som sökanden har nämnt, inklusive den gasledning som sökanden förvaltar, konstaterar tribunalen att det angripna direktivet är tillämpligt på dessa gasledningar på grundval av en objektiv rättslig och faktisk situation som fastställs i direktivet. Det objektiva kriterium som lagstiftaren har använt sig av i artikel 49a.1, vilken införts i direktiv 2009/73 genom det angripna direktivet, innebär att direktivet är tillämpligt på gasöverföringsledningar som färdigställdes före den 23 maj 2019, då det angripna direktivet trädde i kraft. Förklaringen till det begränsade antalet operatörer som berörs av det angripna direktivet är, som parlamentet i allt väsentligt har anfört, dels den omständigheten att direktivet reglerar större gasinfrastrukturprojekt som är särskilt kostsamma och som med hänsyn till rumsliga, ekonomiska och geopolitiska begränsningar är av ett begränsat antal på unionens territorium, dels att direktivet enbart reglerar sådana gasinfrastrukturer, ännu färre till antalet, som sammanlänkar unionen med tredjeländer.

62 Den omständigheten att det angripna direktivet endast är ägnat att reglera ett begränsat antal operatörer, vilka var identifierade eller kunde identifieras då direktivet antogs, innebär således inte, med hänsyn till det specifika ekonomiska område som berörs, att dessa operatörer kan anses vara personligen berörda av direktivet på det sätt som dem som denna rättsakt riktar sig till eller dem som individuella beslut riktar sig till.

63 Domstolen medgav visserligen i domen av den 18 maj 1994, Codorniu/rådet (C-309/89, EU:C:1994:197), att en normativ bestämmelse under vissa omständigheter kan beröra vissa ekonomiska operatörer personligen. Denna rättspraxis kan emellertid inte åberopas i det nu aktuella fallet, eftersom det angripna direktivet, i motsats till den förordning som bestreds i det målet, inte har inneburit en kränkning av några specifika rättigheter som tillkommer sökanden (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 23 november 1995, Asocarne/rådet, C-10/95 P, EU:C:1995:406, punkt 43). Samma sak gäller även hänvisningen till domen av den 27 februari 2014, Stichting Woonlinie m.fl./kommissionen (C-133/12 P, EU:C:2014:105).

64 I det nu aktuella fallet hade sökanden nämligen, i motsats till vad sökanden har anfört och såsom konstateras ovan i punkt 42, ingen rätt att driva och/eller fortsätta att driva tvåledningssystemet Nord Stream utan att vara bunden av någon unionslagstiftning, åtminstone inte vad gäller den del av gasöverföringsledningen som finns på unionens territorium, i det nu aktuella fallet en medlemsstats innanhav. Den omständigheten att sökanden då det angripna direktivet antogs ingick i en begränsad krets av aktörer, som var identifierade eller kunde identifieras, vilka berördes av utvidgningen av det territoriella och/eller materiella tillämpningsområdet för direktiv 2009/73 medger således inte slutsatsen att sökanden kan anses vara personligen berörd av det angripna direktivet, i och med att det är utrett att direktivet ska tillämpas enligt en objektiv rättslig och faktisk situation som fastställts av unionslagstiftaren i den aktuella rättsakten. Sökanden har inte heller visat att unionslagstiftaren antog det angripna direktivet med beaktande av sökandens särskilda situation eller de omständigheter som kännetecknade de övriga fyra gasledningar som sökanden hänvisat till, vilka redan var i drift den 23 maj 2019.

65 När det slutligen gäller sökandens resonemang om det angripna direktivets stora ekonomiska inverkan på sökandens verksamhet i egenskap av förvaltare av gasledningen Nord Stream, räcker det inte att vissa operatörer berörs mer än andra i ekonomiskt hänseende av en allmängiltig rättsakt för att särskilja dessa operatörer från andra operatörer, när tillämpningen av rättsakten som i det nu aktuella fallet sker mot bakgrund av en objektivt fastställd situation (se, för ett liknande resonemang, domstolens beslut av den 18 december 1997, Sveriges Betodlares och Henrikson/kommissionen, C-409/96 P, EU:C:1997:635, punkt 37, dom av den 2 mars 2010, Arcelor/parlamentet och rådet, T-16/04, EU:T:2010:54, punkt 106, och dom av den 16 december 2011, Enviro Tech Europe och Enviro Tech International/kommissionen, T-291/04, EU:T:2011:760, punkt 110).

66 Enbart den omständigheten att en sökande kan förlora en viktig intäktskälla på grund av en ny unionsbestämmelse visar inte att sökanden befinner sig i en särskild situation eller att bestämmelsen avser sökanden personligen. En sökande måste nämligen lägga fram bevis vid tribunalen, vilket

sökanden i det nu aktuella fallet inte har gjort, för omständigheter som visar att den skada sökanden påstår sig ha lidit innebär att sökanden kan särskiljas från alla andra ekonomiska operatörer som berörs av den aktuella bestämmelsen på samma sätt som sökanden (dom av den 16 december 2011, Enviro Tech Europe och Enviro Tech International/kommissionen, T-291/04, EU:T:2011:760, punkt 110).

67 Det följer av det ovan anförda att sökanden inte heller berörs personligen av det angripna direktivet.

68 Talan ska följaktligen avvisas, utan att det behöver prövas om sökanden har ett berättigat intresse av att få saken prövad eller om yrkandena kan tas upp till sakprövning i den del de endast avser delvis ogiltigförklaring av det angripna direktivet.

Prövning av interventionsansökningarna

69 Om svaranden framställer en invändning om rättegångshinder eller om bristande behörighet enligt artikel 130.1, ska interventionsansökan i enlighet med artikel 144.3 i rättegångsreglerna prövas först efter det att invändningen har avslagits eller beslut har fattats om att invändningen ska prövas i samband med att målet avgörs i sak. Enligt artikel 142.2 i rättegångsreglerna förfaller dessutom ändamålet med interventionen bland annat när talan avvisas.

70 I och med att invändningarna om rättegångshinder bifalls i det nu aktuella målet och målet avgörs slutligt genom detta beslut, finns det inte längre någon anledning att pröva interventionsansökningarna från Republiken Estland, Republiken Lettland, Republiken Litauen, Republiken Polen och kommissionen.

Rättegångskostnader

71 Enligt artikel 134.1 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden har tappat målet, ska parlamentets och rådets yrkande bifallas.

72 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. Om målet avgörs slutligt innan interventionsansökan har prövats ska interventionssökanden och parterna i enlighet med artikel 144.10 i rättegångsreglerna var och en bära sina rättegångskostnader i den mån de hänför sig till interventionsansökan. Följaktligen ska sökanden, parlamentet och rådet samt Republiken Estland, Republiken Lettland, Republiken Litauen, Republiken Polen och kommissionen bära sina rättegångskostnader i den mån de hänför sig till interventionsansökningarna.

Av dessa skäl meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

följande beslut:

1) Talan avvisas.

2) Det saknas anledning att pröva interventionsansökningarna av Republiken Estland, Republiken Lettland, Republiken Litauen, Republiken Polen och Europeiska kommissionen.

3) Nord Stream AG ska ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för Europaparlamentet och Europeiska unionens råd, med undantag av de kostnader som hänför sig till interventionsansökningarna.

4) Nord Stream, parlamentet och rådet samt Republiken Estland, Republiken Lettland, Republiken Litauen, Republiken Polen och kommissionen ska bära sina rättegångskostnader i den mån de hänför sig till interventionsansökningarna.

Luxemburg den 20 maj 2020

Justitiesekreterare
E. Coulon

Ordförande
J. Svenningsen